

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

זה וחובת ניתוח רעיוני ציבורי רק אתם מסוגלים והייתם לקבל על עצמכם את זה נכון — ואסור — שמשייר ממלכתי כזה יהיה נחלתם של מעטים, הנהוגים בצבא כבתור שלהם, והכניסה לורים — במחשבה, בדיבור או בהרהור — תהיה אסורה. אין קניין יותר משותף לכלל העם מאשר הצבא, וכוחו של כל אורח להביע דעתו ורצונו בעניין זה בגלוי ובבטחון.

אתם התחמקתם והילקתם את הבעיה ל"שניים" — הצבא, ומערכת הכסחו — אולם אין להפריד בין הצבא לבין מערכת הכסח. חון, ככל דבריהם ומאמריהם נזהרתם מלפני נוע ב"שם המקודש", גם כשצריך היה לבקר. למעשה, הייתם כוהני הריסום והפולחן ה"נדולים" של הצבא, ופיכס היה תמיד מלא שבתיו והללו.

אמנם כמה קוראים שמתיים, ובתוכם אנשי המערכת ה"ני", האשימוכם בזילזול בערך הצבא, אולם האמת היא שהנכם עובדי "בעל" כשרים...

בכדי שאובן כהלכה, עלי לצייין שאיני נמנה על אף קבוצה מן המכונות, אויבי העם, אדרבה, אני חבר ובעל תפקיד במפ"ל לנה לאומית ויהיה קשה לנכור במהימנותי לעם ולמדינתו.

נסים אפרתי, קרית אוננו

פריטה על מכונת-כתיבה

על מנת למנוע נזק אישי, עלי להעמיד על דיוקם את הפרטים שנתפתים לפרסום אודותי במדור "אנשים" (העולם הזה 1282):

- (1) הירידה הרש"מית היחידה שביצעתי מאז בואי ל"ארה"ב הייתה מדינה בקומה הרביעית ל"דיה בקומה הראשונה בבית מגורי.
- (2) מעמרי באר"ב לא היה מעולם כשל, כסטורנטית או כשל, מהנרת" ושום שינוי לכאן או ל"כאן לא נעשה כדרי כונני במשך שהותי כמסוס.
- (3) מלבר העובי דה שבדירתי הני"ל מצוייה נוסחה, ש"המרתק הניאוראפי

בין ניויורק לתל-אביב הוסר יום כאן ללילה שם, ושכניו שעה תשע בבוקר לשעה המט פריטתי על מכונת הכתיבה במשרד הקרו הקיימת בזימום חרושי — הרי כל קשר אחר בין עבודתי לבין זימרה במעורבותי לילה הינו לא רק מקרי, אלא גם כפוי ושרירותי. מרים תמיר, ניויורק

הפנתרן והדאם

במדור "אנשים" (העולם הזה 1282), כתבתם על הצלחתו של מינדרו כ"ץ בכרזי סניה וציינתם שהפנתרן מתאר את עצמו כ"רומני".

בראיון שהעניק מינדרו כ"ץ לתוכנית ה"עברית של שידורי ביביסי, אחרי הקוני צרם שלו בלונדון, נשאל האמן מדוע כמה מן המבקרים ציינו אותו כבעל לאום רומני. מינדרו כ"ץ הצביע על כך, שבדרד-לל אין המבקרים המוסיקאליים בקיאים דיים בחיי הם של האמנים הווים, הוא הוסיף, שבכל מקרה שהייתה לו האפשרות לכרז, כמו למשל, בעת הסיוור האוסטראלי שלו, הוא הדגיש שהנו אמן ישראלי.

ארזין בינגשטוק, מארגן התכנית העברית, ביביסי, לונדון

הרם באכזיב

בימים אלה נראשית באכזיב, הם מש"ה התיכון" סידרי בראשית באכזיב. הם מש"מירים על-ידי פיצוץ קטע סלעים פראי ויפה, במטרה להכי נים את הים ליבי שיה.

ניתוח אכזיב ע"י הוא תקדים לפיצוץ צים נוספים ולהפקי רות פושעת ביחס לנוף ארענו. סוגרים את הנוף האהוב בי נדרות בסון ותיל נבוהות ומסועפות ו"פוגעים ברוחו של המקום, אחד השריי דים המעטים שנות רו לפליטה בישראל המתפתחת בקצב שני עוני.

אכזיב

כפנינת עשה מיוחדת, אגף התיכנון במשרד הפנים עשה רבות לטובת המקום, הכיר בו כמארק לאומי והקפיד את השטח כולו לפי סעיף 18 לפקודת בנין ערים 1986, האוסר בו כל הרם וכל בניה חדשה.

אבל זורים חול בעניין כל שוחרי הנוף ומזוללים בהישג עשר שנות מלחמה ע"שמירתו.

נוסף על כך סגר המועדון את כל המבוי אוח אל הוף הים היחיד בעפון הארץ הראוי לרחה. למרות מסקדין עקרוני, שהרי צא על-ידי בית-דין מחווי, האוסר בפירוש לסגור תופים. אני פונה אל כל בעלי ההשפעה בציבור ובממשלה למנוע גזירות אכזריות אלה מאכזיב ושפילת זכויות הציבור — כי לא בכוחי הדבר.

אלי אכזיב, אכזיב

ההזרמנות שטרם הוחמצה

על בטי קנוט (העולם הזה 1284) אפשר להתווכח: יש המעריצים אותה ויש שאינם מבינים אותה. אבל היא לא מן המיפוסים של שנייטישער בחירוס. אילו נתתם לקורי

בטי קנוט ובעדה

איכם הזרמנות לראות אותה — בוודאי היו מסכימים עם דעתי. תמיחתי על העתונאי הצרפתי שכתב עליה בסידרה, כך נומרים המיואשים" אמנם היא קראה לראר שלה בשם "ההזרמנות ה" אחרונה", אבל מי קבע שהיא תחמיין הזרמי נות זוז?

אריק לוי, תל-אביב

בטי בהזרמנות האחרונה" — ראת תמונה.

לחיזוק הטיעון

למכתבו של הקורא זכר שירא בעניין "ני בוי" (העולם הזה 1278): משתמשים ב"ני בוי" כתרנום להאנגלית "בקינג" להי" ראת "עמידה מאחר", כדי ליתו חוקף לדבי ריו ולסייע למענותיו.

גם לי יש מה לומר נגד העתקתו של "בקינג" האנגלי לעברית:

(1) באנגלית משתמשים במלה זאת כציון ריות ובהשאלה ואין מן ההכרח לעברית לקחת לשפתם מושגים צוריים מועתקים, מאחר ש"לכל שפה רווח שלה המיוחדת, ואם נמשיך ככה, תהיה לנו שפת עלילנים, עמקי שפה וכבדילשון.

(2) אין צורך ללכת בעקבות האנגלים המשתמשים יותר מדי בישויות, תחת אשר בשפתנו רווח יותר השימוש בפעלים ל"הבעת מושגים כגון אלה.

מי מאלץ אותנו לחרש כשאין כוח חיוני, התובע מלה הדשה? למה לתת נכחי לתביעת הקורא ברישור, אם אפשר לומר כמו עד עתה: למעון לתביעת ברישור, או לחוק את תביעת ברישור?

משה דחיק הכהן, ירושלים

עכבר חוזר

דע לך, סופסום ברימא, לא התכדונו אכלת שלושה עכברים — ועוד תתפאר בכך? רוצח!

מפידוקובסקונאל

יחרתן ספידוקובסקונאל, במחתרת

נדבה לנכים

טענה אחת לי אליכם: מדוע אינכם מו"שויטים יד לנכים ואינכם מתעניינים בנוכלם. כדאי שתבדקו מקורב את מצבם ותראו איד שהם מושפלים באגף השימוש, כאילו באו לבקש נדבות. אבל אפילו את הנדבה לא נוטנים להם. אני בטוח שאחרי פעולה נמרצת שלכם ישתפר מצבי ומצב אלפי חברי. נכה צה"ל, ירושלים

אסף או לאי אסף?

במדור "תפנית" (העולם הזה 1274) כתב"תם על התנהגות מבוישה של סגן שר החיי נוד, מר עמיאסף, שכאילו סרב לקחת פצעים במכונתו. מאז גם הופיעו כמה וכמה תגובות וועמות של קוראים פיריעה זו. עד כמה שידוע לי, יריעה זו אינה משקפת נכונה את מה שאירע באותו מעמד. כדאי למברואר לתפרסם גם בעתון "מעריב" מכתבו של סגל דן פרידסו מקיבוץ גלעד. שהיה עיראליה למקרה, המאשר את ניר סתו של עמיאסף בנדרון.

גדעון ליכטנשטיין, תל-אביב

שועלים בכרם

חיון מרודי בניגוריון, אין במדינת כולה אדם המסוגל להלל את עצמו בכנות כה נמורה כמו אורי אכזיב, ככל שאמרו על הקומנדו (העולם הזה 1282) היה רק משפט אחד המתקרב לאמת, אם כי לא מיצה את התופעה: "הם לוקים בכסחון עצמי מופרז, כיהירות לכשיה".

ענת בת-אירן, חיפה

אני מציע להעניק לחברי מערכת העולם הזה את התואר: "שועלי שבועון!" בנימין בונה, ירושלים

"שועלי השבועון שוב פשטו במרחב / ונושאים השלחבת בגיל / מאילת ועד דן / שוב נוסע זה הקרב / להרות ישראל."

פרסום דר עיתונות